

Історія Ольги Сєдової, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2025 року», в номінації «Серце у броні»

Ольга Сєдова працює в поліції з 2007 року. Весь час вона служила в режимно-секретних секторах. Це дуже відповідальна і кропітка робота. Розпочала Ольга свою службу у Бердянському РВП ГУНП в Запорізькій області, а потім в Маріупольському РУП ГУНП у Донецькій області. За цей час виросла старша донька Ганни, яка пішла служити до лав Національної поліції в Донецькій області у місті Маріуполі. Саме вона й запропонувала мамі перевестись для подальшої служби у Донецьку область. Коли Ольга приїхала до Маріуполя, вона просто закохалась в місто та людей, які в ньому жили та вирішила написати рапорт на переведення до Донецької області.

Ольга з нетерпінням чекала свого переведення, щоб з головою поринути в роботу. До міста Маріуполя вона переїхала разом з сім'єю: чоловіком та молодшою донькою Тетяною. Чоловік та діти її підтримували, але доля вирішила по іншому. Почалось повномасштабне вторгнення Росії до України. Перші дні було нічого не зрозуміло, що відбувається, але Ольга сподівалась, що все буде добре. Вона підтримувала свій особовий склад, казала: «Все буде добре, ми скоро будемо працювати, як і раніше». Але з кожним днем ситуація у місті погіршувалась, а Ольга почала опікуватися сусідами, яким була потрібна допомога та підбадьорювала їх, кажучи: «Все буде добре, наші хлопці нам допоможуть».

Виїхати у той час не було можливості, тому що машини розстрілювали впритул російські солдати. Під час одного з обстрілів у двір, де жила родина Ольги, прилетів снаряд, від якого повністю згорів будинок та машина, на яку була надія, щоб виїхати з окупації. І вся родина залишилась у маленькій кімнаті літньої кухні, де можна було приготувати їжу та переночувати, тому що бомбосховище, яке знаходилось біля дому, було заповнене людьми і її родині там не було місця. У березні 2022 року був ще один артобстріл, під час якого чоловік та молодша донька Тетяна, якій на той час виповнилось 10 років, загинули. Старша донька та Ольга отримали поранення. У ногу Ользі потрапив осколок, який роздробив кістку та травмував коліно, через що вона не могла рухатись. Сусіди вивезли її та доньку до безпечного місця, де були лікарі, які могли допомогти, але вони сказали, що з таким пораненням, як в Ольги

потрібно їхати до лікарні. І її повезли до військового шпиталю, де була кваліфікована допомога. На той час в Маріуполі вже велися активні бойові дії, й старша донька більше не змогла потрапити до Ольги. Вона не знала що сталося з матір'ю, а Ольга не знала, що з донькою.

Під час чергового обстрілу постраждав військовий шпиталь, де знаходилась Ольга і її перевезли до Іллічівської лікарні. А там почалось жахіття. Нерухома, безпорадна, вона розуміла, що в неї залишилась тільки старша донька, але вона нічого про неї не знала, жива вона чи ні, бо медична сестра, яка прийшла до лікарні, розповіла, що будинок де жила її донька танки росіян розстріляли впритул і від будинку нічого не залишилось, він повністю згорів. Ольга залишилась сама без сім'ї, без допомоги рідних, без зв'язку, без документів, нічого не розуміючи, що відбувається навкруги, але вона вірила в Україну. Кілька разів у лікарні вона могла загинути, але на її шляху з'являлися люди, які їй допомагали та рятували з небезпечних місць.

Коли лікарня стала потрібна росіянам, вони почали евакуювати людей, які залишились живі у лікарні. На той час дуже багато людей вже згоріло живцем. Так Ольга потрапила до лікарні на тимчасово окуповану територію у місті Торез Донецької області. Там у лікарні її постійно допитували російські поліціанти про події у Маріуполі, але нічого цікавого для них вона не розповіла.

На той час Ольга вже дізналась, що донька жива і виїхала на підконтрольну Україні територію до міста Запоріжжя. Вони почали спілкуватись по телефону, донька шукала перевізників, які б могли вивезти її матір з тимчасово окупованої території на підконтрольну територію Україні, бо вона розуміла, якщо матір вивезуть у Донецьк, чи вона повернеться звідти жива і неушкоджена. І в них це вийшло. Ольга буквально втекла під час першотравневих свят, коли там всі були на вихідних, без фільтрації та документів, з однією випискою з лікарні у лежачому стані. На кордоні її дуже довго тримали, не пропускали до Росії, бо не вірили, що вона дійсно без документів і телефону. Ольга потім, згадувала свої думки на той час: «коли я доїду до українського кордону, я впаду до землі і буду її цілувати і радіти, що я вдома». Нарешті Ольга потрапила до міста Запоріжжя, де їй зробили операцію на нозі, яка тривала п'ять годин. Лікарі зробили неможливе, вони витягли ногу, яка стала за цей час коротшою. А потім була довга реабілітація, після якої Ольга знов вийшла на службу і попри біль, після смерті близьких, знов почала працювати з надією на скорішу Перемогу України. У жовтні 2022 року вона отримала державну нагороду від Міністерства оборони України «За сприяння Збройним Силам України».

Ольга Сєдова по життю оптимістка, яка заряджає людей навколо себе оптимізмом та вірою у Перемогу.